

nietiging en den dood waarvan wij de kiemen in ons dragen; ziedaar waarom de kunstschepping alleen maar levend bestaan kan en waarom, als er iets van haar sterft, zij herboren zal worden in duizend andere vormen, zij duizend nieuwe middelen zal vinden om een plaats te veroveren in de orde der droomen en der heerlijkheden.

Beleve iedere kunstenaar zijn werk tot het einde toe, wij vragen hem niets meer, maar dit vragen wij hem met aandrang, wij eischen het.

Het is aan ons, de toeschouwers, om de werken van kunst te begrijpen en te beminnen: deze liefde is een ware schepping, dank zij welke wij ons kunnen uitdrukken en buiten ons zelve treden.

Wat valt er meer te zeggen? Wij zijn hier op den drempel van het onuitsprekelijke, dat stilte gebiedt.

Dilbeek, 1931
